

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 13 (364)
2020. gada
19. jūlijs

DOGMAI PAR ROMAS PĀVESTA PRIMĀTU UN NEMALDĪBU - 150

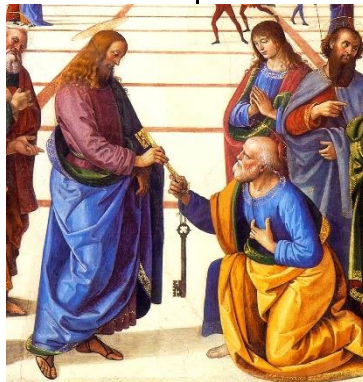
1870. gada 18. jūlijā Vatikāna I koncils apstiprināja un izsludināja dogmatisko konstitūciju par Romas pāvesta primātu un nemaldību „Pastor Aeternus.” Koncils aizsāka darbu 1869. gada 8. decembrī ar plašām iestrādēm (15 nodaļām) teoloģijā par Baznīcu, no kurām 13. maijā pievērsās pāvesta autoritātes apjoma jautājumiem (sākotnēji 11. nodaļa). Diskusija noslēdzās 4. jūlijā, pārstrādāto tekstu koncila dalībnieki saņēma 9. jūlijā un gala balsojumā 533 par un divi pret. Itālijas karaspēks ienāca Romā 20. septembrī un pāvests Pijš IX pārtrauca koncilu 20. oktobrī.

Pret šo dogmu vērsās tā saucamie veckatoļi Vācijā Mīnhenes universitātes vēsturnieka Ignāca fon Dollingera (1799 – 1890) vadībā. Veckatoļu augstākais skaits bijis 54 tūkstoši 1877. gadā. Daudzi, piemēram, sv. Džons H. Ņūmens (1801 – 1890) rezervēti un bez entuziasma attiecās pret šo mācību ekumenisko apsvērumu dēļ. Laika gaitā tomēr izvērsies viedoklis, ka šī dogma par nemaldību nevis paplašina, bet gan sašaurina Romas pāvesta autoritātes

izpaušmes konkrēti noteiktos (*ex cathedra*) gadījumos. Baznīcas vēsturē tādi bijuši tikai divi: 1854. gada dogma par Marijas bezvainīgo ieņemšanu un 1850. gada dogma par Marijas debesīs uzņemšanu. Abos gadījumos pāvesti veica plašu aptauju par konkrētās ticības patiesības vēlamību un pieņemšanu.

Vatikāna I koncils ticis uzskatīts par nepabeigtu līdz galam. Līdz ar to tā mācība jāvērtē un jāizprot plašākā teoloģijā par Baznīcu, kuru stāda priekšā Vatikāna II koncils, īpaši pāvesta un pārējo bīskapu attiecībās. Vatikāna II koncils vispārējo Baznīcu uztvēra kā vietējo Baznīcu organismu. Šīs atziņas ļāva skaidrāk izskaidrot, kā Romas bīskapa primāta amats un pārējo bīskapu amats nav opozīcijā, bet būtiskā harmonijā.

Romas pāvests, tāpat kā visi ticīgie, ir pakļauts Dieva Vārdam, katoliskajai ticībai un ir Baznīcas paklausības garants; šajā ziņā viņš ir Dieva kalpu kalps. Viņš nepieņem arbitrārus lēmumus, bet izsaka Kunga gribu, kas uzrunā cilvēkus Sv. Rakstos, kas Tradīcijas izdzīvoti un izskaidroti. (turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 19. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 16. svētdiena.

8.00 Svētā Mise par draudzi un
“Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Svētā Mise par Airitu un
Bušu ģimeni
15.00 Svētā Mise par +Ozoliņu Skaidrīti
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par +Franci Justu

Pirmdiena, 20. jūlijs.

8.00 Svētā Mise par Veroniku Čugunovu

Otrdiena, 21. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Emīliju un +Staņislavu
Strankaļiem

Trešdiena, 22. jūlijs.

Sv. Marija Magdalēna. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Leonardu Rutkovski
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 23. jūlijs. Sv. Brigita, mūķene, Eiropas aizbildne. Svētki.

8.00 Svētā Mise par Ilmāra Pentjuša
veselību

Piektdiena, 24. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Juri (dvēseli un
miesu); Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 25. jūlijs.

Sv. Apustulis Jēkabs. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Anitu Zītari –
veselību un garīgo spēku
11.00 Kristības

Svētdiena, 26. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 17. svētdiena. Sv. Apustuļa Jēkaba svētku dienas un dievnama iesvētīšanas gadadienas svinības. Rīgas Metropolijas dievnamu iesvētīšanas gadadiena. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi
“Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Svētā Mise par Igoru un
Guntu Semjonoviem
15.00 Svētā Mise par Āri un Kristīnu
Kakstāniem
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par Ineses un Alvja
veselību, mīlestību un sv. Gara vadību
viņu dzīvē

*Ziedojumus tiek vākti
arhidieccēzes kūrījas vajadzībām*

Pirmdiena, 27. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Juri Zanderu

Otrdiena, 28. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Valteri Veroniku

Trešdiena, 29. jūlijs.

Sv. Marta. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Alvi
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 30. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Jāni Puļču

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diakons Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:
harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 31. jūlijs. Sv. Ignācijs no Lojolas, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Jāni Puļču un +Antonu Kirovaini; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 1. augusts. Sv. Alfons Marija Liguri, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri Puļču un +Jadvigu Puļči
11.00 Kristības

Svētdiena, 2. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 18. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par Helēnas Kudiņas veselību un viņas ģimeni; "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Antonu Upenieku un Krišānu dzimtas mirušajiem
Svētlietu pasvētīšana
15.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Svētā Mise par Laimas atbrīvošanos no atkarībām un slimībām

*Ziedojumi tiek vākti
Garīgā semināra uzturēšanai*

Pirmdiena, 3. augusts.

8.00 Sv. Mise par veselību Viesturam Krastiņam

Otrdiena, 4. augusts. Sv. Jānis Marija Vieanejs, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par veselību Jurim Brīvniekam

Trešdiena, 5. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Arti un +Arnoldu
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 6. augusts.

Kunga pārveidošanās. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Renātes atbrīvošanu un dziedināšanu

Piektdiena, 7. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Maksimu Polomku
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 8. augusts. Sv. Dominiks, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Helēnas Kudiņas ģimenes mirušajiem

Svētdiena, 9. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 19. svētdiena.

8.00 Svētā Mise par draudzi un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par Ingu Kollofu ticības izaugsmi
15.00 Svētā Mise par +Vilni Lāci
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par +Antoņinu Bulavu

Dogmai par Romas pāvestu - 150

(turpinājums no 1.lpp)

Pāvesta primāta pārraudzībai ierobežojumus noteicis dievišķais likums un Baznīcas dievišķā, nepārkāpjamā konstitūcija, kas atrodama Atklāsmē. Pētera pēctecis ir klints, kas garantē neatslābstošu uzticību Dieva Vārdam iepretī patvaļai vai konformismam: tāpēc viņā pāvesta primātam ir mocekļības raksturs.

Romas bīskapa primāts vispirms izpaužas Dieva Vārda nodošanā. Konkrētais Pētera kalpošanas saturs raksturo pāvesta kalpošanu tik lielā mērā, cik uzticīgi konkrētajā laikmetā un apstākļos tiek īstenots pāvesta primāta galvenais uzdevums – Baznīcas vienotības nodrošināšana.

Mans ceļš pie Dieva

Ceļu pie Dieva man parādīja mana draudzene, kuru esmu bildinājis, lai mēs varētu doties šajā dzīves piedzīvojamā kopā ar Dievu. Es sāku saprast Dieva īsto nozīmi un būtību, kad guvu lielāku dzīves pieredzi un skaidrību, kas Dievs vispār ir tāds, es sapratu, ka bez Viņa es neesmu nekas. Uz Viņu var paļauties. Bez Dieva mana dzīve bija pelēcīga, vienmuļa, pilna sāpēm, manī visu laiku bija tāds tukšums, kaut kas pietrūka.

Pēc šiem 22 nodzīvotiem gadiem sapratu, ka Dievs ir Mīlestība. Man Dievs ļāva izvēlēties iet pa to ceļu, kas ved pie Viņa. Visu laiku biju dzīvojis šajās krustcelēs, līdz beidzot pateicu, ka tam visam ir jāpieliek punkts. Mans ceļš ticībā tikai tagad sākās.

Mācību laikā esmu ieraudzījis to, ka ne jau es atradu Dievu. Es biju pazudis un Viņš mani meklēja, lai paglābtu mani no fiziskas un garīgās zudības.

Ikviens no mums var nākt pie Dieva, jo Viņš mūs visus ļoti mīl un vēlas redzēt savā lokā. Ikviens, kas ir uzgriezis Dievam muguru, var atgriezties, jo Dievs ir brīnišķīgs. Viņš mums piedod. Viņš nav izbāzīgs, tikai vēlas būt kopā ar Tevi. Vienmēr atceries, lai kur Tu ietu un lai ko Tu darītu, Dievs vienmēr ir kopā ar Tevi.

Svētdienas skolas apmeklētājs

Svētdienas skolas izlaidums 28.jūnijā

Svētais Benedikts

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei SANCTORUM ALTRIX (1980. gada 11. jūlijā), piedāvāts šī dokumenta izklāsts, kas ir teksta pirmais turpinājums.

Svētā Benedikta laikā baznīciska kopiena un cilvēka sabiedrība izrādīja daudz līdzības ar cilvēka dzīves aktuālajiem apstākļiem. Publiskie satricinājumi un nedrošība par nākotni, draudošo vai jau esošo karu dēļ izraisīja ļaunumus, kuri dvēseles iemeta satraukumā un nemierā: līdz pat uzskatot dzīvi bez jebkādas drošas un derīgas nozīmes.

Pa to laiku Baznīcā notika spraiģa un ilgstoša diskusija, ar kuru kaismīgi cilvēki diezgan dedzīgi pētīja Dieva noslēpumus, īpaši neizprotamo patiesību par Dēla dievišķību un viņa patieso cilvēcību. Visas šīs lietas atskanēja kā atbalss cienīgos vārdos, kurus pauda Leons Lielais, svētā Pētera pēctecis un Romas bīskaps.

Svētais Benedikts, rūpīgi ņemot vērā šīs lietas, lūdza no Dieva un Baznīcas dzīvās tradīcijas to gaismu un ceļu, kurai sekot. Lēmumu, kuru viņš pieņēma, līdz ar to, var uzskatīt par paradigmu kristieša pienākumam virszemes svētceļojuma pārmaiņās, pat ja tas nesniedz visiem konkrēti noteiktu dzīves metodi.

Jēzus Kristus ir vitālais, absolūti nepieciešamais centrs, ar kuru jāsasaista visa realitāte un notikumi, jo tā tie var iegūt nozīmi un noturīgu konsekvenci. Atceroties domu no sv. Cipriāna, Kartāgas bīskapa, Benedikts ar spēku un nopietnību apliecina, ka „nekas nedrīkst nostāties priekšā Kristus mīlestībai” (sal. Regula, 4, 21; 72, 11).

Cilvēkos un zemes realitātē taču atrodas spēks un svarīgums, par cik tie saistīti ar Kristu; tādā gaismā tos jāņem vērā un

jānovērtē. Visi, kas atrodas klosterī - sākot no priekšnieka (kas ir tēvs, abats) līdz nezināmam viesim un nabagam, no slimnieka līdz mazākajam no brāļiem - norāda uz Kristus dzīvu klātbūtni. Arī klostera labumi ir zīmes Dieva mīlestībai uz radību vai mīlestībai, kas cilvēkus virza pie Dieva; pat rīkus un piederumus darbam „jāuzskata par altāra sakrāliem traukiem” (sal. Regula 31, 10).

Svētais Benedikts nestāda priekšā kādu abstraktu teoloģijas drošu skatījumu, bet, izejot no lietu patiesības, kā ir ierasts darīt, vieš spēcīgi dvēselēs domāšanas un darbības veidu, priekš kura teoloģija tiek pārcelta ikdienas dzīvē. Viņam ne tik ļoti pie sirds ir runāt par Kristus patiesību kā ar pilnīgu patiesību dzīvot Kristus noslēpumu un to „kristocentrismu”, kas no tā izriet.

Nepieciešams, lai pārdabiskais skatījums uz ikdienas pārmaiņām savā prioritātē saskanētu ar iemiesošanās patiesību: Dievticīgajam nav likumīgi aizmirst to, kas ir cilvēcis; viņam jābūt uzticīgam arī uz cilvēku. Tāpēc pienākums, kas mums jāveic, tā sakot, „vertikālā” nozīmē un kas tiek izvērsts lūgšanas dzīvē ir sakārtots taisnīgi tad, kad tas cieši saskaņojas ar pienākumiem, kas nāk no realitātes „horizontālas” izpratnes un starp kuriem ļoti svarīgs ir darbs.

Tātad, klosterdzīves sadzīvē, kuru vada tas, kas, „kā zināms ticībā veic klosterī Kristus vietniecisko darbu” (Regula 63, 13 sal. 2, 2), svētais Benedikts norāda veicamo ceļu, kas atšķiras ar lielu mērenību un saskaņotību. Šo ceļu, kas sasaista

vientulību un sadzīvi, lūgšanu un darbu, jāveic arī katram cilvēkam mūsdienās - arī dažādos veidos pieskaņojot šim laikam šos elementus, atbilstoši katra apstākļiem - lai varētu īstenot uzticīgi savu aicinājumu.

Īsta un absolūta mīlestība uz Kristu nozīmīgi atklājas lūgšanā, kas ir kā eņģes, ap kuru griežas mūka diena un visa benediktīņu dzīve.

Tomēr, lūgšanas pamats, atbilstoši svētā Benedikta mācībai, pastāv tajā, ka cilvēks uzklausa vārdu: jo iemiesotais Vārds šeit, šodien uzrunā cilvēkus, kas pašlaik dzīvo neatkarīgos apstākļos; šis Vārds darbojas caur Rakstiem un Baznīcas kalpojošo starpniecību; klosterī tas tiek vingrināts arī caur tēva un kopienas brāļu vārdiem.

Šādā ticības paklausībā Dieva Vārds tiek pieņemts ar pazemību un prieku, no tā gūstot nemainīgu jaunumu, kuru nemazina laiks, bet tiešām dara dzīvāku un dienu no dienas aizraujošāku. Līdz ar to, Dieva Vārds kļūst par lūgšanas neizsmeļamu avotu, par cik „Tas pats Dievs runā uz dvēseli, tai pat laikā iesakot atbildi, kuri seko viņa dvēsele. Tā būs lūgšana, kas izplatījusies dažādos dienas brīžos un stiprina ikdienas darbību kā apakšzemes straume” (sal. Pāvils VI 1976. g. 29. sept.).

Šādi, caur rāmu un garšīgu meditāciju - kas ir īsta garīga gremošana - Dieva Vārds izraisa tajos, kas veltījušies lūgšanai, tādus spēcīgus gaismas atspīdumus, kas apgaismo visu dienas gaitu. Īsi sakot, šī ir „sirds lūgšana”, tāda „īsa un šķīsta lūgšana” (Regula 20, 4), pateicoties kurai atbildam uz dievišķiem pamudinājumiem un kopīgi

skubinām Kungu paplašināt mums savas žēlsirdības neizsmelamo dāvanu.

Dvēsele, tātad, katru dienu ar mīlestību seko Dieva Vārdam un to pēti ar dedzīgu centību; tas viss notiek caur dzīvu piemērošanu, kas izriet ne no cilvēka zinībām, bet no gudrības, kurai sevī ir kaut kas no dievišķā; proti, ne „lai vairāk zinātu”, bet, ja šādi var teikt, lai „vairāk būtu”, lai sarunātos ar Dievu, lai pievērstu viņam savus paša vārdus, lai domātu to, ko viņš pats domā, vārdu sakot, lai dzīvotu viņa paša dzīvi.

Ticīgais, ieklausoties Dieva Vārdā, ir spējīgs izprast notikumu un laika gaitu, kuru Kungs savā apredzībā izkārtojis cilvēces saimei, tādā veidā, ka ticīgam garam tiek piedāvāts plašāks skatījums uz dievišķo pestīšanas plānu. Šādā ticības skatījumā spējam arī uztvert Dieva brīnišķos darbus ar atvērtām acīm un „ar visvērīgāko dzirdi” (Regula, Prol. 9).

Kontemplācijas dievišķotā gaisma izraisa degsmi un gan ar izbrīnu saistītu klusumu, gan pacilātības dziesmas, gan žēlastības dedzīgu darbību, piešķirot šai lūgšanai konkrētu raksturu, pateicoties kurai mūki svin, dziedot katru dienu Kunga slavas dziesmas. Tad lūgšana kļūst it kā par visas radības balsi un kaut kā anticipē debesu Jeruzalemes diženo dziesmu. Šajā zemes svētceļojumā Dieva Vārds ļauj sevī uztvert visu dzīvi kā atvērtu skatienam, ar kuru lūkojas viņš, kas no augšas redz visas lietas. Šādi lūgšana vērsta pie Tēva, tā dod balsi tiem, kuriem tagad nav vairs balss; un tajā kaut kā atskan prieki un rūpes, labvēlīgi

iznākumi un vīlušās cerības, un gaidas pēc labākiem darbiem.

Svētais Benedikts, īpaši sakrālajā liturģijā, vadīja pie šī Dieva Vārda noteikti ne lai kopiena kļūtu tikai par sanācējiem, kas aizrautīgi svin dievišķos noslēpumus un kora dziesmā pauz kopīgo, no Gara gūto pieredzi; priekš viņa taču pie sirds galvenokārt ir tas, ka dvēsele vēl ciešāk atbild sludinātajam un dziedātajam Dieva Vārdam un ka „mūsu gars saskan ar mūsu balsi” (Regula, 19, 7). Šādi dzīvā veidā iepazīti un izbaudīti svētie Raksti kļūst

lasīti ar sajūsmu, kad tajā pat laikā viņi veltījās dedzīgi lūgšanai. Mīlestības virzīta, dvēsele bieži gremdējas apcerē Dieva priekšā; nekas nav nostādīts priekšā Dieva darbam (Regula, 4, 55. 56; 43, 3). Liturģijā veiktā lūgšana tiek pārcelta dzīvē un pati dzīve kļūst par lūgšanu. Tūlīt pēc liturģijas lūgšana it kā no tām pašām plašām telpām atstarojas ierobežotākā veidā un turpinās

pārdomās un iekšējā klusumā. Un tā notiek, kad cilvēks lūdzas savā nodabā, un turpinājoša lūgšana caurņem dienas darbus un brīžus.

Svētais Benedikts, Dieva Vārda mīlētājs, to lasīja ne tikai svētajos Rakstos, bet arī tajā lielajā grāmatā, kas ir daba. Cilvēks, kontemplējot radības skaistumu, jūtas saviļņots vēl dziļāk savā dvēselē un tiek virzīts pacelt savu prātu pie Viņa, kas ir radības avots uz izcelsme; un tajā pat laikā tiek vērstas izturēties it kā ar cieņu pret dabu, gaismā pieņemot tās skaistumus, respektējot tās patiesību.

(turpinājums sekos)

Brīva un tikumīga sabiedrība

Ar 1991. gada 1. maija encikliku *Centesimus Annus* (CA), sv. Jānis Pāvils II iestājās par brīvu un tikumīgu sabiedrību, kurā saskaņoti izpaustos demokrātiskā pilsoņu līdzdalība politiskos procesos, brīva ekonomika, kurā valsts vara nebūtu noteicošā, lai gan ar regulējošu funkciju, kā arī izvērstos morālā kultūra, kas balstītos patiesībā, vadītu un disciplinētu politiskos un ekonomiskos procesus patiesai cilvēka individuālai un sociālai attīstībai.

Demokrātiskai politikai un liberālai ekonomikai nevajadzētu darboties pašām par sevi pēc tirgus likumiem. Patiesi brīva sabiedrība būtu atkarīga no morālas un materiālas attīstības. Lai brīvība neizvērstos visatļautībā, nedz brīva sabiedrība nonāktu haosā, cilvēkiem būtu jāapgūst tādi ieradumi, kuri demokrātiju un tirgu ievirzītu kopējā labuma virzienā. Šī apguve notiek, patiecoties publiskai morālai kultūrai, kā arī tikumiem, kurus Baznīca palīdz nostiprināt audzināšanas un izglītības jomā. Baznīca veido cilvēka raksturu, māca un ir dialoga partnere publiskās debatēs, taču ne kā politiska partija.

Tikumība nodrošinātu politikas un ekonomikas iedarbību cilvēka attīstības labā, sociālās solidaritātes veicināšanai, iestāšanos par brīvību daudz plašākā mērā, nekā vienīgi kā ikdienu izvēles izvēle, kas bieži vien neņem vērā patiesību vai kopējo labumu.

Tikumus veido un nostiprina nevis valsts, bet gan civilā sabiedrība, vispirms

ģimene, kurā cilvēks nobriest dzīvei kopienā. Tāpat arī brīvprātīgas organizācijas – arodbiedrības, kulturālas un sociālas grupas.

Jānis Pāvils II izvērtē Baznīcas sociālās mācības aizsākumus 1891. gada enciklikā „*Rerum Novarum*”, lai to atjaunotu divdesmitā gadsimta otrās puses notikumu ietvaros, īpaši aplūkojot trešajā nodaļā marksisma ideoloģijas iespaids mazināšanos 1989. gadā. Sociālisma piedāvātie risinājumi strādnieku situācijas uzlabošanai izrādījušies neatbilstoši, īpaši no cilvēka cieņas, personīgās atbildības un izvēles viedokļa. Reālais sociālisms nespēja saražot nepieciešamos labumus, pārkāpa cilvēktiesības uz privāto iniciatīvu, īpašumtiesības, kā arī brīvību ekonomiskā jomā. Īstais sociālisma sabrukuma iemesls

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

pastāv ateisma izraisītā garīgā tukšumā.

Kaut gan Baznīca nepiedāvā konkrētu vadīšanas vai ekonomiskās sistēmas modeli (CA, 43), tā izvērtē demokrātisko sistēmu, lai tā nodrošinātu pilsoņu līdzdalību politiskos lēmumos, garantētu padotajiem iespējas ievēlēt vadītājus, prasīt atskaiti no tiem un tos aizvietot mierīgiem veidiem, kad tas pienākas (CA, 46).

Demokrātijas ietvaros pastāv nopietna tendence uztvert intelektuālu relatīvismu kā nepieciešami saistītu ar politiskās dzīves demokrātijas veidiem. Šādā uztverē patiesību nosaka vairākums un tā mainās atbilstoši kultūras un politikas virzieniem. Tomēr kristieši ir pārliecināti: “Ja politisko darbību nevada un nevirza galīga patiesība, tad idejas un pārliecības var viegli manipulēt varas iemeslu dēļ. Vēsture norāda ka demokrātija bez

vērtībām viegli kļūst par atklātu vai bieži aplēptu totalitārismu” (CA, 46).

Tāpēc svarīgi, ka kristieši gūtu apziņu, ka, aizstāvot vispārīgās un nemainīgās morālās normas, labumu gūst ne tikai atsevišķs indivīds, bet arī visa sabiedrība: šādas normas ir neizkustināms pamats un droša garantija taisnīgai un mierīgai līdzāspastāvēšanai starp cilvēkiem, un līdz ar to īstai demokrātijai. Starp citu, pati demokrātijai ir līdzeklis un ne galamērķis. Demokrātijas vērtība atkarīga no šo vērtību iemiestošanas un veicināšanas. Šīs vērtības var balstīties nevis uz mainīgiem uzskatiem, bet tikai uz atziņām par objektīvu morālo likumu, uz kuru allaž būtu jāatsaucas.

Reizē Baznīca iestājas pret ekstrēmismu vai fundamentālismu, kas ideoloģijas vārdā cenšas uzspiest citiem savu viedokli kā labo un pareizo. Kristīgā patiesība tomēr nav ideoloģija un atzīst, ka mainīgā sociāli politiskā realitāte nav ieslēdzama stīvās struktūrās. Baznīca nemitīgi apliecina cilvēka transcendentu cieņu un nemitīgi aizsargā cilvēka tiesības un brīvību. Baznīcas veicinātā brīvība pilnīgu attīstību un izpausmi gūst tikai atvērtībā patiesībai un tās pieņemšanā. Brīvība bez patiesības zaudē savu pamatu un cilvēks padodās instinktiem, kā arī gan atklātai, gan aplēptai manipulācijai.

Globalizācijas process tuvina cilvēkus vienu otram. Šajā ziņā, politiskās kopienas “veselību” ne mazākā mērā nosaka brīva un atbildīga pilsoņu līdzdalība sabiedriskos procesos atbilstoši subsidiaritātes principam, kas prasa, lai augstākas kārtas pilnvarotie neiesaistītos

zemākas kārtas kopienas iekšējā dzīvē, atņemot pēdējai savas likumīgās funkcijas. Centralizētai varai jāatbalsta vietējā – municipālā vara, ņemot vērā kalpošanu kopīgajam labumam, kā arī katra cilvēka cieņa, viņa vai viņas neatņemamās tiesības uz patiesi brīvu un tikumīgu sadarbību garīgās un materiālās labklājības labā.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas

vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com